

tak na veliko čast poštenja *izvisil* i t. d. i. t. d. — *izvišati* iter. ad. izvisiti: Habd. ad. 343 vsaki kateri samoga sebe *izviša* hoče ponižen biti. — *izvišavati* iter. ad. izvisiti: Kovačič Kemp. 203 ova milošča . . . človeka od zemélskèh na ljúbiti nebéška *izvišáva*. — *izvišen* kot adj. erhaben: Kovačič Kemp. 206 toliko je *izvišenèja* ova milošča da . . . i. t. d. — *izvišenost* die Erhabenheit: Mat. 2,19 vu takve *izvišenosti* i oblasti nas ne gledí z okom srditem. i. t. d. — *izvoljenje*: Zagr. 1.254 drugo znamenje *izvoljenja* za diku nebesku je ovo: . . . — *izzidati* erbauen: Habd. mar 455 lepu cirkvu *izzida*. 408 na onom mestu cirkvu *izzidžu* (izzigyu). — *izgánjka* f. das Räthsel Gašp. 4.724 pravo ne zeznate doklam mi ne *izgonite* onu staru *izganjku* negda od prejakoga Samsona gostom svojem postavljenú. — *Jábolka* f. zavoj pri prešnem vretenu. — *jačmenica* in *ječmenica* neko debelo sladko jabolko. — *jadovíten* = jadovit Zagr. 1.630. — *júdrka* f. = jedro: Vranič rob. 1.84 kad bi (Robinzon) ovu lupinu odprl bil, došel je do jedne jako sočne *jádrke*. — *jágodek* m. imé prascu. — *jaháč* pravijo petelinu. — *jáhlica* f. die Hechel, glej ahla Vranič rob. 1.145 najzadnič jahljaju ga (lon) čez *jahlice* doklam čisto predivo ostane. — *jahljáti* hecheln, glej: jahlica. — *jáker* jákra m. luknja na hlevu skozi katero se seno meče, štaj. — ad *janar*: kadar težaki kopljejo, tisti, ki ukazuje kakó široko imajo kopati, zove se *janúr*, a pravec, v katerem kopajo, zove se *jān*, a *jániti* je kopati po janu. Varaždin. — *jandračóna* f. Andreaspfel, neko sladko jabolko. — *járika* = jarica (kokoš). — *jármen* m. pulicarica dysenterica. — *jášprišt* m. Erzpriester. —

(Dalje prihodnjič.)

M. Valjavec.

L I S T E K.

Gluhonemi. Zgodovina in sedanja metoda njih vzgojevanja. Spisal *Anton Rudež*, učitelj v goriški gluhošolnici. 25 slik. V Gorici 1894. Tiskala in z. »Goriška tiskarna« A. Gabršček. 341 str. — Več o tej znameniti knjigi prihodnjič.

Slovanska knjižnica. V 29. snopiči čitamo zopet nekaj národnih pripovedek iz Soških planin, katere je zbral in napisal *A. G.* Motivi teh pripovedek so sicer do malega znani, vendar je zanimljivo videti, kakó jih preprosti narod uporablja in veže v nove pripovedke. V obče je zbirka lepa, sosebnó »Štrijon« nam je jako prijal, želeti pa bi bilo, da bi bil g. pisatelj iz estetiških oziróv ali popolnoma izpustil óno pripovedko o Mevsétu, (str. 38.) ali pa jo vsaj primerno ublažil. Marsikaj je v nji takó robatega, da ni ravno v prilog lepemu štivu. Tudi drugje bi bilo semtertja dobro zameniti nekatere malo lepe izraze, najsi živé v narodni govorici: »vlačugarsko motovilo«, »krevsalo krevsasto« str. 7., »mrha mrhasto« str. 47., »mlinarjev trebuh je crknul« str. 56. — V jezikovnem pogledu bi omenjali, da je pač bolje reči namesto »ona nima časa« (str. 9.)